

ДОБРИ ЛАВ

Би једном један лав који је живео у Африци са свим другим лавовима. Други су лавови били неваљали и сваки дан су јели зебре и дивље животињке и све врсте антилопа. Понекад су ти злочести лавови јели и људе. Јели су припаднике племена Свахили, Умбулу и Вандорбо, а нарочито су волели да једу индијске трговце. Сви индијски трговци били су јако дебели и укусни за једног лава.

Али овај лав, кога волимо зато што је био толико добар, имао је крила на леђима. Зато што је имао крила на леђима сви остали лавови су му се подсмејали.

"Погледај га само са тим крилима на леђима", рекли бы и сви би прсли у грохотан смех.

"Погледај само чиме се храни", говорили бы, пошто је добри лав јео само тестенину и шкампе, будући да је био тако добар.

Неваљали лавови би се грохотом наслејали и појели би још једног индијског трговца, а њихове би жене пиле његову кrv, лочући језицима као велике мачке. Застали би само да се гунђаво или грохотом наслеју добром лаву и да зареже на његова крила. Беху то стварно јако неваљали и зли лавови.

Али добри лав би се, скупио крила и учтиво запитао би ли могао добити један "негрони" или "американо", па је то увек пio уместо крви индијских трговца. Једног дана одбјо је да поједе осам грла стоке од Масаја и јео је само резанце и попио чашу сока од парадајза.

Ово је ражестило све зле лавове, и једна лавица, најгора од свих јер крв индијских трговца није могла скинuti с бркова чак ни кад би протржалла лице о траву, рекла је: "Ко си ти да мислиш да си много бољи од нас? Одакле си ти, лаве тестождеру? Шта ти овде уопште тражиш?" Зарежала је на њега и сви су се грохотом наслејали.

"Мој отац живи у граду где стоји испод сахат куле и гледа на хиладу голубова, који су сви његови поданици. Кад полете, зашуме као набујала река. У граду мог оца има више палата него у целој Африци; тамо стоје четири велика бронзана коња који га гледају очи у очи и свима је једна нога подигнута увис зато што га се плаше.

У граду мога оца људи иду пешке или се возе чамцима и ниједан прави коњ не би ни крочио у град, плашћени се мoga oca."

"Отац ти је био грифон", рече зла лавица, облизујући бркове.

"Лажеш", рече један од злих лавова. "Такав град не постоји."

"Додај ми, дедер, парче индијског трговца", рече други страшно зли лав. "Ова стока од Масаја је свеже закланда."

"Ti si bedni lakov i sin grijfona", rече најгора од свих лавица. "A sad tu te ubiti i pojesti sa sve krilima."

Ово јако уплаши добро лава јер је видео како се њене жуте очи и реп мичу горе-доле, видео је скорену кrv на њеним брковима и намирисао њен задах који се јако осећао пошто никад није прала зубе. У канџама је држала бајате комаде једног индијског трговца.

"Немој ме убити", рече добри лав. "Мој отац је племић, увек су га поштовали и све што сам рекао истинu јe."

У том трену зли лав скочи на њега. Али он узlete у ваздух на крилима и направи један круг око групе злих лавова док су га они гледали и режали на њу. Погледа их и помисли: "Какви су дивљаци ови лавови."

Направи још један круг, на шта они још јаче зарежаше. Онда се спусти нико како би могао погледати у очи злој лавини која се подиже на задње ноге да покуша да га ухвати. Али њене канџе су га промашиле.

"Adios", рече он, пошто је био образован лав и сјајно говорио шпански.

"Au revoir", довинку им на свом узорном француском.

Они су режали и брндали на свом афричком лавовском дијалекту.

Она добри лав узlete високо и још више и узе курс ка Венецији. Спучтио се на Пјацу и сви су се обрадовали кад су га угледали. Узleteо је на тренутак, пољубио оца у оба образа и видео да коњи још увек стоје с једном ногом подигнутом и да базилика изгледа лепше од меухра сапунице. Звоник је био на месту а голубови су одлазили у гнезда да преноће.

"Како је било у Африци?", упита његов отац.

"Веома дивљачно, оче", одговори добри лав.

"Овде сад имамо уличну расвету", рече отац.

"Видим", одговори добри лав као сваки послушан син.

"Мало ми смета", повери му се отац. "Куда ћеш, сине мој?"

"У Харијев бар", рече добри лав.

"Поздрави Чипријанија и кажи да ћу наићи ових дана да платим рачун", рече његов отац.

Ернест Хемингвеј

"Да оче", рече добри лав, нежно се спусти на земљу и одшета до Харијевог бара на све четири.

Код Чипријанија се ништа није променило. Тамо су били сви његови пријатељи. Али њега је боравак у Азији мало изменнио.

"Негрони, сињор бароне?" упита господин Чипријани.

Али добри лав је долетео чак из Африке и Африка ге је изменила.

"Имате ли сендвиче од индијских трговца?" упита Чипријанија.

"Не, али могу их набавити."

"Док не стигну, направите ми суви мартини. Од чина 'Гордон'", додаде.

"Добро", рече Чипријани. "Одлично."

Сад лав погледа око себе у лица свих тих дивних људи; знао је да је код куће, али и да је био на путу. Био је веома срећан.

ВЕРНИ БИК

Би једном један бик који се није звао Фердинанд и који никада није марио за цвеће. Волео је да се бори и борио се са свим биковима који су били његови вршњаци, или било које годиште и био је шампион.

Рогови му беху тврди као дрво и оштри као бодљикавог прадета. При корену су га болели кад се борио, али није хајао за то. Његови вратни мишићи су формирали велику гуку која се на шпанском зове morillo, и кад год би био спреман за борбу, morillo би нарастao као брдо. Увек је био оран за борбу, кожа му беше црна и бљештава а очи сјајне.

Све га је могло потаћи да се бори и борио се са гробном озбиљношћу с каквом неки људи једу, читају или одлазе у цркву. Сваки пут се борио на живот или смрт, а остали бикови га се нису бојали јер су били од добре расе па се нису плашили. Али нису били ради да га изазивају. Нити су желели да се с њим боре.

Није био кавгација и није био зао, али је волео да се бори као што човек може да воли песму или да пожели да постане краљ или председник. Никад није размишљао. Борба је била његова обавеза, његова дужност и његова радост.

Борио се на каменитом узвишењу. Борио се под храстом плутњаком и на бујном пашњаку крај реке. Сваког дана је преплазио петнаест миља од реке до каменитог узвишења и борио се са сваким биком који би га погледао. А ипак, никад није био љут.

То није цела истина, јер дубоко у себи осећао је љутњу. Али није знао зашто, пошто није умео да размишља. Борба је била његова обавеза, његова дужност и његова радост.

Па шта се с њим додгодило? Његов власник, ако такву животињу ико може поседовати, знао је колико је он сјајан, а ипак се бринуо зато што га је тај бик који се борио с осталим биковима скупо коштао. Сваки бик вредео је преко хиладу долара, али после битке с овим сјајним биком вредео би мање од двеста долара, а некад још и мање.

Па тако је тај човек, који је био добричина, одлучио да у свом стаду задржи расну кrv овог бика, а не да га пошаље у арену и у смрт. И тако га је одабрао за приплод.

Али овај бик је био чудан. Кад су га први пут приступили на пашњак кравама, угледао је једну која је била лепа и млада, виткија, мишићавија, сјајнија и љупкија од осталих. И пошто се није могао борити, заљубио се у њу, и није хајао за остале. Желео је да буде само с њом, и друге му ништа нису значиле.

Власник ранча с биковима надао се да ће се бик променити, да ће научити шта треба или постati другачија. Али, бик је остао исти, волео је ону коју је волео и ниједну другу. Желео је да буде само с њом, и друге му ништа нису значиле.

И тако га је човек послао с још пет бикова у арену да буде убијен; бик се барем могао борити, ма колико да је био веран. Борио се сјајно, сви су му се дивили, а највише човек који је убијен. Али блуза у којој се борио човек који је убијен, а његово име је матадор, на kraju је била потпуно мокра, а уста му беху сува.

"Che toro mas bravo", рече матадор док је давао мач свом оружару. Пружио му га је с балчаком окренутим нагоре; са оштице је капала кrv из срца храброг бика који више није имао никаквих проблема и ког су четири коња одвукла из арене.

"Да. То је онај ког се маркиз од Вильамајора морао отарасити зато што је био веран", рекао је оружар, који је знао целу причу.

"Можда сви ми треба да будемо верни", рече матадор.

Превела Владислава Гордић